

er mig Andet bekjendt, end, at Enhver i Frederiksborg Amt — saa længe jeg da kan erindre — som ikke har Njoretst, har kunnet henvende sig, tidligere til Sognesoaden, senere til Sogneraadet, og faae for Bogn haade til Befordring af Syge og til at hente Doktoren. Jeg siger, at jeg kan ikke skjønne Andet, end at det vil blive en stor Ulykke for Folk i Amtet, dersom det skulde komme dertil, at disse Bidrag skulde udredes af Statskassen, og Amtskassen, som Følge deraf vilde undbrage sig fra de humane Bestræbelser, den hidtil har væretaget.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Jeg sender meget godt Forholdene med Hensyn til Sygepleiens Ordning i Frederiksborg Amtsradssteds, og de ere selvfølgelig al. Værd. Befolkningen har der gratis Pleie paa Sygehuset, men der er mange andre Steder, hvor Befolkningen har denne gratis Pleie, og i meget rundeligt Omfang har Udgang til Anbringelse for nedsat Betaling. Der er ogsaa Steder, hvor de, der lide af smitsomme Sygdomme, frit kunne indlægges paa Hospitalerne, og desuden er der jo i den nye Epidemilov, som bekjendt, en Bestemmelse, der tilfikkret et betydeligt Statsbidrag til Undertrykkelse af smitsomme Sygdomme. Jeg tror, at det er en Mistjendelse fra det ærede Medlems Side, naar han mener, at det vil være en Ulykke for Frederiksborg Amt, hvis denne Sygekasselov gaar igjennem. Jeg tror ikke, at den paa nogen Maade vil nødvendiggiøre eller kunde begrunde en Forandring i Forholdene der, og jeg tror, at den vil medføre adskillige Goder ogsaa for Frederiksborg Amt. Det ærede Medlem rørte ved Spørgsmaalet om Njørsler for Syge paa Landet, og sagde, at det var ikke nyt. Deri har det ærede Medlem ganske Ret. Det er ingenlunde noget Nyt. Vi have Bestemmelser, ifølge hvilke fattige Syge kunne faae fri Njørsel. Men hvad der er nyt, er, at man, fordi man er Medlem af en Sygekasse, kan faae denne Slags Njørsler. Altjaa selv med de bestaaende Forhold paa Landet vil det være vigtigt at tage denne Bestemmelse. Men naar det ærede Medlem har Ret i, at Njørsler allerede nu i mange Tilfælde hdes, vil det maasse ogsaa erkjendes, at jeg havde Ret i Gaar, naar jeg sagde, at det ærede Medlem (Haben), som betegende denne Byrde som noget overordentlig Betydeligt i Forhold til den nuværende Tilstand, ikke havde Ret i denne Betragtning. Jeg tror ikke, at denne Byrde vil vise sig overvældende i Forhold til, hvad man har nu, og jeg anser

Bestemmelsen for at være ganske nødvendig i Løben.

Svæde: Det er en ganske kort Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gjøre, nemlig den, at dersom man vil skyde den Takke fra sig, som jeg før tillod mig at stikkere, fordi den var at betragte som en Jugl paa Taget i Modsetning til Lovforslaget, der skulde være en Jugl i Haanden, saa turde det dog være, at det er et Spørgsmaal, om man virkelig har fat paa denne Jugl, eller om den maasse ikke ogsaa vil flyve bort inden denne Samling er fænden. Det kunde hændes, at den ene Jugl er lige saa nem at træffe som den anden. Den Opsættelse af mine Udtalelser, som den høitærede Indenrigsminister præciserede, tror jeg nok, at alt Betydeligt er ganske rigtig, men det har dog udkret mig noget, at man har ligesom taget særlig Afstand fra de Voldgiftsretter, jeg nævnte. Disse Voldgiftsretter skulle jo ikke behandle andre Spørgsmaal end saadanne, som slet ikke egne sig for de almindelige Domstole, fordi disse savne Kjendskab til at afgjøre dem, f. Ex. Spørgsmaal, om et Stykke Arbeide er mere eller mindre værd med Hensyn til Daglønnen, om det er mere eller mindre godt udført og Vignende. Det er Spørgsmaal, som jeg ikke tror, egne sig til almindelige Retssafgjørelser, og som ogsaa ville frembyde alt for mange Vanffeligheder og Bekostninger, naar de skulle afgjøres paa saadan Maade. Saadanne Spørgsmaal maa selvfølgelig helst afgjøres paa en nem og bekvem Maade. Dersom man skal have en Vovgivning som den, der her er Tale om, for at stotte Smaakaarsfolk, maa Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal falde hurtigt og let, og derfor tror jeg ikke, at Sagen er saa forførdelig. Administrationen siges at ville blive overordentlig dyr — hvis vi vare et stort Land, vilde den blive adskillige Gange dyrere — men Spørgsmaalet er imidlertid, om den bliver for dyr i Forhold til, hvad der hdes, og det tror jeg at turde sige Ret til. Der er saa Mange, som beskæftige sig med de enkelte Personer. Livsforsikringsanstalter, Løsøreassurancer have omtrent hvert eneste Menneske i deres Regnskaber, og hver Mand har paa den Maade sin Konto, og har han ikke sin Konto nu, vil det efter det Lovforslag, som nu foreligger, og navnlig efter det, som følger efter dette, være Pligt for enhver Arbeidsgiver at føre Konto for sine Arbeidere og oppumme, hvor meget hver Mand har tjent om Aaret. Det er Naget i samme Retning, jeg nævnte før, og jeg vil dog tro, at Administrationen af en